

[Glistrup]

re og dermed ansvarlige for, at dette statscirkulære også er blevet til en henstilling fra indenrigsministeren til kommunerne. Vi vedkender os da meget gerne, at det var en fremskridtsindsats i forbindelse med efterårets forhandlinger om at nå frem til et grundlag for de fornødne kommunale besparelser. Men det kan ikke på nogen som helst måde tolkes på den måde, at fordi fremskridtpartiet gik med til disse besparelser ud fra den sædvanlige devise, at et skridt frem er et fremskridt, så skulle vi blive stående på det sted, så kunne vi ikke arbejde videre med at spare yderligere på det offentliges udgifter til mad, drikke og tobak. Derfor ligger der ikke i vor tilslutning til indenrigsministerens skrivelse om, at man nu går i gang med at spare på amtsgårde og på råduse og andre primærkommunale og sekundærkommunale institutioner, at man så ikke skulle kunne komme videre i retning af at spare på området. Men det er selvfølgelig noget tvivlsomt, hvor langt man kan nå med hensyn til at spare, hvilket er hovedformålet med det.

Fru Anne Grete Holmsgård satte spørgsmålstegn ved det tal, vi med et slag på tasken angiver i indledningen, nemlig at det nok koster skattheyderne 8-10 mia kr. om året at betale for mad, drikke og tobak. Vi må ganske roligt erkende over for fru Anne Grete Holmsgård, at det er rigtigt; det er faktisk et skøn, som ikke hviler på nogen som helst beregninger. Vi håber, at det kan lykkes i udvalget at få frem, i hvilken størrelsesorden det ligger, men det er unægtelig på mange vidt forskellige konti, man finder disse ting.

Finansministerens tale drejede sig kun om den del af forslaget, der handler om lov mod skattheyderbetaling af kantiner, mens han behændigt totalt undgik det, der faktisk er det svære, interessante, spændende og meget heterogene område, som fremgår af de sidste 2 bogstaver i lovforslagets tekst, nemlig at det er kantiner »m.v.«. Der kommer vi ind på disse mange forskellige områder, som man kan tænke sig til, med folkepensionsbespisninger, inden for det militære, repræsentationsudfoldelser inden for det offentlige, skolemad, og hvad der nu ellers er nævnt i lovforslaget. Det var noget, som finansministeren overhovedet ikke kom ind på at kommentere.

Men det var der jo andre der gjorde, bl.a. finansministerens partifælle, ordføreren for

venstre, som sagde, at dette forslag er uklart, fordi det ikke tager stilling til spørgsmålet om repræsentationsudgifter. Jo, det gør det. Forslaget tager ganske klar stilling, som det fremgår af bemærkningerne. Vi siger ganske klart, at disse repræsentationsudgifter falder uden for dette forslag. Det er et spørgsmål om, hvordan man eventuelt skal lave skattelevgivningen.

Vi blev bebrejdet af fru Annelise Gotfredsen og fru Anne Grete Holmsgård - der i fællesskab ironiserede over det - at vi brugte udtrykket, at »på en måde« kan man godt sige, at skattheyderne betaler det, når det fradrages i indkomsten. Det udtryk står vi gerne ved. Vi opfatter ikke det, at man har fradrag for et eller andet - om det så er renteudgifter eller forsikringsudgifter eller andet - som udtryk for, at det er skattheyderbetalt. Men dermed være selvfølgelig ikke sagt, at vi er uopmærksomme på, at dansk skattelevgivning frembyder visse problemer, som godt kan trænge til at blive undersøgt og diskuteret og forhandlet. Netop for så vidt angår repræsentationsudgifter har SF jo i øjeblikket i folketinget et forslag til behandling, som vi deltager i ud fra det, der nu engang er vores skattepolitiske synspunkter, men som altså ikke kommer med i dette forslag.

SFs ordfører mente, at udtrykket »Den, der smører godt, kører godt« ikke rigtig passede på dette område, og at man ikke rigtig kunne finde eksempler på det. For nu at tage det nærmestliggende, dette hus og medlemmer af dette ting, så oplever man jo, når Sønderjyllands amtsråd inviterer én til at kigge på, hvordan grænsehandelen kan komme til at foregå på en efter Sønderjyllands amtsråds mening fornuftig måde, eller når Århus amtsråd inviterer én til at se, hvordan jobskabesordninger kan fungere på en fornuftig måde, at man bliver bestemt og be-drukket med, skal vi sige meget flot gæstevenskab. Det var selvfølgelig rart, hvis det var de lokale amtsborgmestre, Philipsen eller Frederiksen, der betalte ud af deres egen lomme, men det er simpelt hen noget, skattheyderne betaler. Der er masser af eksempler på, at den, der smører godt, også håber på at komme til at køre godt. Det er den slags ting, vi meget, meget gerne vil til livs, for vi synes - ikke bare ud fra økonomiske hensyn, men også ud fra samfundsfordelingspolitiske hensyn og ud fra moralske betragtninger - at